

KOLEKTYVINIS DARBAS

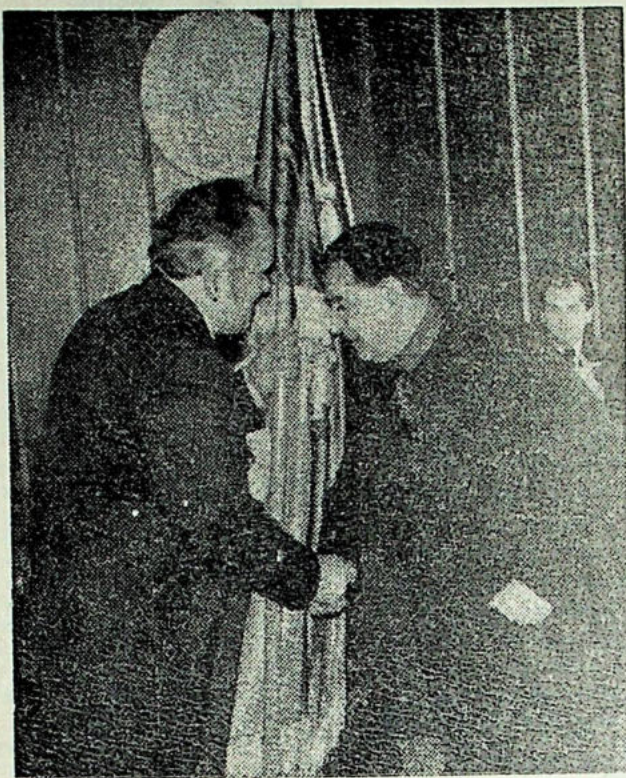
LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

SOCIALISTINIO LENKTYVIAVIMO BARUOSE

Pereinamoji Raudonoji vėliava Anykščių LDT vykdomojo komiteto Socialinio aprūpinimo skyriui

Anykščių rajono LDT vykdomojo komiteto socialinio aprūpinimo skyriaus darbuotojai ne kartą yra iškovoję prizines vietas respublikos socialinio aprūpinimo darbuotojų socialistiniame lenktyniavime. Ypač gerai pasidarbavo šio skyriaus darbuotojai 1979 metais, už tai jie pripažinti socialistinio lenktyniavimo nugalėtojais.

NUOTRAUKOJE: LTSR Socialinio aprūpinimo ministro pavaduotojas V. Sasnauskas įteikia pereinamąją Raudonąją vėliavą Anykščių LDT vykdomojo komiteto socialinio aprūpinimo skyriaus vedėjui Vl. Kernagiui.

Įvykdyta penkmečio užduotis

Kur žmonių tarpe įsivyravusi darna, sutarimas, savitarpio parama, ten ir aukšta gamybos kultūra, ritmingai vykdomos visos darbų užduotys. Taip yra „Anykščių šilėlio“ kolūkiečių Burbiškio klaučių fermos kolektyve, kur triūsia komunistinio darbo spartuolės Teklė Gavėnavičienė, Genė Veršulienė ir Nadežda Džusojeva. Iki šio mėnesio pradžios šis kolektyvas jau sukaupė įvykdę veislinių klaučių auginimo ir pardavimo penkmečio užduotis. Šio penkmečio laikotarpyje darbščiosios klaučių augintojos kasmet vidutiniškai iš kiekvienos

veislinės klaučės gaudavo po 25,2–25,7 paršėlo. Viso per šį laikotarpį fermos kolektyvas išaugino 8552 paršėlius, arba 3 proc. daugiau, negu numatyta penkmečio užduotyje. Iš jų „Veislėninkai“ parduota 3392 klaučaitės ir kuiliukai, atitinkamą penkmečio užduotį viršijant 18 procentų. Vidutinis nujunkomų paršelių svoris fermoje per šį penkmetį yra 20,4 kg.

Per pirmąjį šių metų pusmetį gerų rodiklių pasiekė ir kituose kolūkiečių tvartuose triūsiandčios klaučių augintojos. Socialistinio nugalėtoja už šį laikotarpį kol-

ūkio klaučių šėrėjų tarpe tapo Keblonių fermoje triūsiandčią Liudą Skujienę. Per pusę metų ji užaugino iki nujunkymo 482 paršėlius, arba po 15,4 paršėlio vidutiniškai iš kiekvienos veislinės klaučės. Nedaug atsiliko šėrėjos Ona Grinienė ir Angelė Sapokienė, atitinkamai išauginusios po 430 ir 438 paršėlius.

Sutikdami artėjantį TSKP XXVI suvažiavimą, viso kolūkiečių veislinių klaučių auginimo yra pasiryžę šio penkmečio užduotį įvykdyti iki TSRS Konstitucijos dienos.

D. Bartkus

J. Kajecho nuotraukoje: darbščiosios klaučių augintojos, triūsiandčios „Anykščių šilėlio“ kolūkiečių veislinėje klaučių fermoje (iš kairės) A. Sapokienė, N. Džusojeva, fermos vedėja D. Samulienė, T. Gavėnavičienė.

Anykščiai

1980 m.

liepos

12 d.

Seštadienis

Nr.82 (4122)

XXXXXXXX

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

IVEIKIANT KLIŪTIS

Darganoti orai — tikrai ryškėti ūkiams, kurie nėra įdiegę žolės dorojimo technologijų. Jų tarpe ir M. Melnikaitės kolūkiui. Šio kolūkiečio valdyba iki šiol neįstengė įsigyti deficitinės šienainio gamybos technikos, pirmiausia — žolės smulkintuvų. Neįrengtas čia ir žolės mielių agregatas. Todėl visas pastangas kolūkiečio žemdirbiai sutelkė šieno ruošimui.

Pjaudami vešią žolę, įtemptai pasidarbavo šio kolūkiečio mechanizatoriai Juozas ir Vincas Pipralai, Henrikas Sakalauskas. Dabar jau visuose stambiuose masyvuose žolė nušienauta, visas kolūkiečių rūpestis — kaip ją sparčiau sudoroti.

Nelengva dirbti žolės vartytojams. Alvydas Strazdas, Vidulis Kubikis ir Algirdas Tamošiūnas. Jie vairuoja traktorių su vartytuvais GVK-6, kurių konstrukcija, daugelio žemdirbių ir specialistų nuomone, nėra tobula. Ypač sunku jais gerai apvartyti vešią žolę, tačiau atkaklūs mechanizatoriai su šiuo darbu susidoroja.

Patyrusiems mechanizatoriams Vladimirui Puodžiūnui, Jonui Slapšui ir Aloyzui Gutauskui patikėtas šieno presavimas. Šio darbo spartą kiek pristabdo riboti aktyviosios ventiliacijos pajėgumai. Šienapjūtės pradžioje buvo presuojamas ir vežamas į daržines kiek drėgnesnis šienas, o dabar

tenka laukti, kol lankose žolė beveik visiškai išdžiūsta.

Kai ilgiau išsilaiko giedra, šieno vežti išskuba visi kolūkiečiai, jų tarpa penalininkai, kontoros darbuotojai. Atvyksta 20–25 taliklininkai iš „Žemūktėchnikos“ rajoninio susivienijimo. Anykščių ryšių mazgo. Dabar įvežta į daržines 450 tonų šieno. Kolūkiečio vyriausiojo agronomas Stasys Puodžiūnas įsitikinęs, jog šieno gamybos užduotis — 840 tonų — bus įvykdyta, ir šio pašaro žiemai bus sukaupta trečdalis daugiau, negu pernai.

Prastę pagriovius, pamiešklų žolę kolūkiečiai slosoja. Iš jos pasigaminata apie 340 tonų silosų.

Nelengvomis sąlygomis šiemet M. Melnikaitės kolūkiečio žmonės stengiasi sudoroti lankų gėrybes. Reikia tikėtis, jog artimiausiais metais, rajono organizacijoms padedant, šis kolūkis įsigys technikos šienainio gamybai, šieno krovimui mechanizuoti, ir tada darganos mažiau pakens šienapjūtės darbų spartai.

Lygia greta kolūkyje ruošiamos dirvos žiemkenčių sėjai: atkartota 80 ha pūdyčio, nuskusta 40 ha dobilėnų. Čia triūsia artėjantį Joną Leščius, Almantas Musiekis ir Vladas Cestavičius.

D. Binkys
„K. d.“ koresp.

Darbmetis „Už taiką“ kolūkyje

Įvežus į daržines 600 tonų šieno, skirto visuomeniniams gyvuliams, prasidėjo lietus. „Už taiką“ kolūkiečio vadovai tuojuo perorientavo ūkio žmones šienainio ir silosų gamybai. Užbaigus Varakujos 500 tonų talpos šienainio tranšėją, pradėta nauja. Stengiamasi kuo greičiau sudoroti pašarus, kuo lanksčiau naudojant įvairias jų ruošimo technologijas.

Iki šiol kolūkiečiams ir ūkio specialistams niekaip nesisekė paleisti į darbą žolės mielių gamybos agregatą. Buvo kreiptasi pagalbos į „Lietžemūktėchnikos“ vadovus. Valdytojas J. Bujokas operatyviai reagavo į kolūkiečio vadovų prašymą, iškviatė specialistus, kurie sutvarkė, suregulavo agregatą, ir dabar šieno mielių gamyba vyksta neblogai.

Jau dabar labai reikalinga šienainio ir silosų gamybai galinga technika. Deja, du T-150 markės traktoriai sustojo, nes vienam išėjo išrikuotės pavarų dėžė, o kitam — vairo kolona. Tikimasi, kad iš šios bėdos padės išbristi operatyvi „Žemūktėchnikos“ parama.

Okyje vyksta įvairiausi darbai: ruošiamas žemė žiemkenčių sėjai, mechanizacijos kieme remontininkai triūsia, ruošdami kombainus javaipjūtei. Darbo rikiuotei jau paruošti 8 kombainai.

P. Šaltis

DĖKUI MELIORATORIAMS

„Atžalyno“ kolūkyje Anykščių melioratoriai liepos 1 dienai atidavė eksploatacijai 536 ha numelioruotą žemių plotą.

135 ha ploto lankose įrengtos kultūrinės ganyklos, kas mus ypač džiugina, nes čia pat nusidriekusiame Kavarsko sektoriuje yra 200 vietų karvių ferma. Jeigu anksčiau karvės buvo ganyklos, tai dabar ganiavos problema tapo išspręsta ir kolūkiečio valdyba mato konkrečius pieno primelzimo didinimo rezervus sekančių metų ganykliniam laikotarpiui.

Anykščių MSMV kolektyvo žmonės, vadovaujami darbų vykdytojo B. Laurikėno, padirbėjo išties nuoširdžiai, darbus atliko kokybiškai. Gerai dirbo daugiausia ekskavatoriaus mašinistai B. Dapšys, P. Vitkūnas, buldozerininkai P. Jakeliūnas, V. Stimbirys, velėnuotojai A. Kuliešius, B. Bagdzevičius, A. Kovelis, P. Gindrenas ir kiti.

Vykdydami darbus šiame projekte, melioratoriai atsižvelgė į daugelį mūsų žemdirbių pageidavimų. Jie nusiausino Kavarsko kolūkiečių gyvenvietę bei Girelės karvių fermos teritoriją, padarė nuvažas nuo kelių į melioruotų plotų lankas, įrengė priešgaisrinius tvenkinius prie Girelės ir Jarzuvkos kaimų. Tenka pastebėti, jog ir „Atžalyno“ kolūkiečio valdyba visada atsižvelgdavo į melioratorių pageidavimus, suteikdavo konkrečią pagalbą technika, žmonėmis. Pietų metu kolūkiečio autobusas nuveždavo melioratorius į Kavarsko kavinę pavalgyti.

Glaudžiai bendradarbiaujant kolūkiečiams ir melioratoriams, melioravimo darbai buvo vykdomi sparčiai, ir daugumą nusiausintų dirvų spėjome normais terminais apšėti. Dabar šiuose masyvuose siūbuoja brandžios javų varpos.

L. Gapsevčius
„Atžalyno“ kolūkiečio pirminės partinės organizacijos sekretorius

JU BUVO DEŠIMT

Prisimindamas I. Meskupo-Adomo vadovaujamą LKP CK operatyvinę grupę išvykimo iš vakarų, buvęs Didžiojo Tėvynės karo metų partizanas Vytautas Blelauskas rašo: „Grupė išvyko kovo 7 d. Temstant atsiveiklinoma su draugais. Priešpaskutinį vakarą aerodrome Adomas liki vėlyvos nakties kalbėjosi su savo kovos draugais apie būsimus sunkumus, kaip elgtis ateityje, kaip sutvarkyti ryšius, kokio uždaviniai jų laukia ten — Lietuvoje. Reikia pabrėžti drg. Adomo paprastumą, kuklumą, taktą. Jis visuomet buvo su elniniais draugais, rasdavo su kiekvienu kalbą. Draugai mylėjo jį, gerbė, klausėsi jo žodžių“.

Galbūt todėl visi grupės nariai, vykdami į sunkią ir tolimą kelionę, tą paskutinį vakarą jautėsi ramiai, buvo kažkaip susikaupę. Pirmoje operatyvinėje grupėje buvo dešimt komunistų. Tai įvairaus amžiaus, įvairių profesijų ir tautybių žmonės iš įvairiausių Lietuvos kampečių. Be grupės vado I. Meskupo-Adomo, mūsų žemlėčio kunigiškio Stasio Skleriaus, grupėje buvo dar aštuoni revoliucinėje kovoje užgrūdinti partiečiai. Stai, Petras Pajarskas šioje grupėje buvo seniausias partijos narys, revoliucinę veiklą pradėjęs dar carizmo metais. Jis buvo aktyvus Vasario ir Didžiosios Spalio socialistinės revoliucijų dalyvis. 1918 metais grįžęs į gimtąjį Kupiškį, jau būdamas bolševiku partijos narys, jis čia kūrė Tarybų valdžią, vadovavo komunistų-raudonarmiečių būriui kovoje prieš kontrrevoliucionierius. Vėliau jis, pasiūkęs dirbti pogrindyje, aktyviai dalyvauja atkuriant partines organizacijas Rokiškio ir Marijampolės apskrityse, tampa patyrusiu partiniu darbuotoju.

Operatyvinės grupės sudėtį įėjo Mironas Voltenka — LKP narys nuo 1927 metų. Jį gerai pažinojo Jonavos kaimų valstiečiai, kuriuose šis mažametis buvo vienas aktyviausių partinio darbo vadovų. 1937 metais karliomenės telimas jį nuveikė 10 metų kalėti. Kai Jonavoje buvo atkurta Tarybų valdžia, jį dirbo valstiečių partorgu. Buvo šioje grupėje ir dar vienas Anykščių žemės sūnus — kavarskleitis Alfonsas Vildžiūnas. Šis komjaunuolis 1934 metais areštuojamas ir nuteisiamas 10 mėnesių kalėti. 1936 metais jis vėl stoja prieš karliomenės teisną draugą su penkiasdešimčia komunistų. Tą kartą jis buvo nuteistas ketveriems metams sunkių darbų kalėjimo.

Į operatyvinės grupės sudėtį įėjo ir kiti prityrę ir kovose užsigrūdinę partiečiai. Jie parašiusiems turėjo nusi-

Sutvarkę parašiusius, truputį pailsėję aukštaliemenių pušų prieglobstyje, grupės nariai pakilo kelionėn. Bet veltui Stasys Sklerius su Petru Pajarskiu žvalgėsi aplinkul, veltui stengėsi aptažinti vietą, kurioje jie nusileido. Aplinkul nakties tamsioje paskendęs stūksojo nepažįstamas miškas. Grupė ryžosi eiti. Žūt-būt reikia pasiekti Rokiškio apylinkes — pagrindinį savo kėlonės tikslą. Pečius veržė kuprinės, giliu sniegu brįsti buvo nelengva, tamsioje kojos kliuvo už kelmų ir medžių šaknų. Latvijos miškuose vieno susišaudymo su fašistais metu žuvo keturi operatyvinės grupės nariai. Kiti šeši pasiekia Biržų girią. Čia, netoli Smailių kaimo 1942 metų kovo 13 d. juos užpuolė Nemunėlio — Radviliškio policininkai ir baltaraiščiai. Prasidėjo nelygi kova su gausesniais priešų jėgomis. Apšūti iš visų pusių, tarybi-

...Iš naujos prieplaukos, esančios netoli Rytų Sibiro geležinkelio Kultuko stoties (Irkutsko sritis), išplaukė laivai su krovinių, skirtais Baikalo-Amūro magistralės Buriatijos ruožo tiesėjams. Čia, plėtinama Baikalo krante, sudaryta didžiulė krovinių perkrovimo bazė, kuri gautus krovinius laivais išsiunčia į šiaurę, prie Kurlos iškyšulio, kur sparčiai auga Severobaikalsko miestas.

...Ivanovo žemės ūkio Institutą mokslininkų pasiūlymu Pestakovo miško pramonės ūkyje įrengtas cechas, kuris gamina maistingąsias granules. Jų komponentai yra linų stiebelių perdirbimo atliekos, medienos pjūvenos, pieno pasukos. Šios granulės ne mažiau maistingos už kitus pašarus. Jos turi dvigubai daugiau virškinamo proteino negu geros kokybės avižių šiaudai.

...Minsko srities Cervenio rajono žuvininkystės ūkio „Volna“ tvenkiniuose maistas žuvims paskirstomas iš jūros katamaranų. Jie gali pakelti krovinį, sveriantį iki tonos, ir aprūpina maistu karpius daugiau kaip šimto hektarų plote. Katamaranai pradėti serijomis gaminti Klaipėdos laivų remonto įmonėje.

(TASS-ELTA)

Švyturiai niekad neužges...

VYTAUTAS BAGDONAS

SVYTURIU NEUŽGESINA KULKOS

Eis metal, į Tarybų Lietuvos istorijos puslapius bus įrašomi vis nauji vardai, nauji faktai ir skaičiai. Bet laiko tėkmėje neišblės ir vardai tu, kurie sunkiomis po grindžio sąlygomis Didžiojo Tėvynės karo metais savo veikla, žygdarbiais rašė Tėvynės istoriją. Tarp daugybės pavardžių, kurios dabar tariosos su didžiu pagarba ir meile, yra ir kunigiškio pogrindininko Stasio Skleriaus pavardė.

Kiekvienas „Lenino keliu“ kolūkio žemdirbys, savo kruopščiu darbu nuolat gražindamas gimtinę, niekuomet nepamirš ir žuvusių kunigiškio komjaunuolių bei komunistų šviesaus atminimo. Apie Stasį Sklerį ir kitus revoliucinio judėjimo dalyvius, kovų veteranus pa-

leisti Rokiškio apylinkėse, net patalotai narstai kovėsi. Tačiau jėgos buvo nelygios, ir narsių komunistų būrys su LKP Centro Komiteto sekretoriumi I. Meskupu-Adomu priešakyje didvyriškai žuvo...

Norėdami pasiekti savo kruvino darbo pėdsakus, žudikai komunistų palaikus užkasė Biržų girios 51 kvartale, kapus sulygino su žeme, netgi uždengė velėna. Tačiau vietiniai gyventojai vis tiek surado partizaninės kovos prieš hitlerininkus organizatorių palaikus. Po karo jie buvo palaidoti Nemunėlio Radviliškio kapinėse, o 1954 metų liepos 13 dieną palaikai iškilmingai buvo perkelti į Vilnių ir palaidoti Antakalnio karių kapinėse. O Biržų girioje, kur vyko paskutinis LKP CK operatyvinės grupės mūšis, pastatytas obeliskas.

— Draugai, juk mes beveik namie. Sirdis nujaucia, kad esame Lietuvoje, — ramino visus vadas. — Tikrai truputį pailsėsim, palauksim, kol aprims pūga, ir kilsime į žygį. Každur juk turi būti tos Rokiškio apylinkės...

MIESTUOSE IR RAJONUOSE

(Praneša vietiniai laikraščiai)

DAR VIENA GAMYKLA ALYTUJE

Pradėjo veikti Eksperimentinio namų statybos kombinato paskutinioji gamykla, kurios produkcija — mineralinė vata, skirta šiluminei izoliacijai. Įmonės projektinis galimumas — 500 kubinių metrų vatos per parą. Pagrindinė žaliava — molis gabenamas iš Gaištarių karjero, o kalkakmenio miltai — iš Akmenės.

Apie trečdaliį pagamintos vatos, praneša „Komunistinis rytojus“, sunaudoja pats kombinatas, kita dalis parduodama tarpkolūkinėms statybos organizacijoms, taip pat siunčiama Baltarusijos kaimo statyboms.

PAKLAUSA DIDEJA

Sėkmingai dešimtojo penkmečio metais triūsia Panevėžio baldų fabriko kolektyvas. Įmonės darbuotojai nuo metų pradžios pagamino ir vartotojams realizavo įvairios produkcijos daugiau kaip už tris milijonus 500 tūkstančių rublių.

Fabrike pagaminti mokykliniai baldai, kita produkcija turi didelę paklausą užsienyje, rašo „Panevėžio tiesa“. Stai nemažos siuntos klasės lentų iškeliavo į Etiopiją, o pjaustymo lentelės — į Angliją. Metų pabaigoje mokykliniai baldai bus pasiųsti į Vietnamo Demokratinę Respubliką.

MOSŲ BUCIAI

Lentvario kilimų fabriko meno taryba, kuriai vadovauja vyr. inžinierius E. Sarakauskas, priėmė naujus daiktininkų darbus, skirtus Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40-mečiui, praneša Trakų „Spartuolis“.

Tarybos nariai pažymėjo kompoziciniu požiūriu originalius ir išmoningus LTSR nusipelnusio meno veikėjo A. Jonučio, dailininkų S. Gedvilaitės ir L. Kryževičienės piešinius, kurie greitai laiku bus realizuoti darbų įmonės audėjų.

(ELTA)

Jais didžiuojasi partinė organizacija

37 TSKP nariai ir 3 kandidatai į TSKP narius — tokia „Lenino keliu“ kolūkio partiečių šeima. Tai įvairaus amžiaus, išsilavinimo, įvairių specialybių žmonės. O visus juos vienija bendras gražus ir prasmingas tikslas — dirbti taip, kad nuolat gautų gimtojo kolūkio vaizdą, kad pilnėtų ūkio aruodai, kad kiekvienas garbingai pateiktų savo — partiečio, leniniško vardą.

„Lenino keliu“ kolūkio pirminė partinė organizacija turi kuo pasididžiuoti, nes joje netrūksta švyturėlių. Virš dvidešimt metų mechanizatoriaus darbui paskyrė Bronislavas Kovas. Jis neskirto darbų į lengvus ir sunkius, į mažiau ar daugiau apmokamus. Visas užduotis stengiasi įvykdyti kuo geriau, sąžiningiau. Todėl jau daugelį metų šis komunistas žengia darbo pirmūnų, socialistinio lenktyniavimo nugalėtojų gretose. Neveltui Br. Kovo krūtinę puošia Spalio revoliucijos, Darbo raudonosios vėliavos ordinarai. Visas sąjunginės Liaudies ūkio pasiekimų parodos medaliai. Traktorininkas-kombainininkas Bronius Kovas žinomas ir kaip jaunimo globėjas, liaudies kontrolės grupės aktyvistas, draugininkas. Nelengvas darbas gyvulininkystėje. Kad ir kokia me-

chanizacija būtų fermose, be rankų darbo negalima išsiversti. Tačiau tiems, kas dirba nuodirbiai, kam rūpi ūkio reikalai, kas pergyvena už visą kolektyvą, jokie sunkumai nebaisūs. Sąžiningai pašarų vežikais galvijų komplekse dirba komunistai Jonas Ablėnas ir Jonas Budreika. Nebe pirmus metus fermoje galima sutikti ir darbščiąją valytoją Oną

Budreikaite, kuri savo gyvenimą su šlovininga Komunistų partija susiejo prieš dvidešimt metų. Neblogų rodiklių kasmet pasiekia Jotkonių kiaulių fermos kolektyvas, kuriam neseniai buvo suteiktas garbingas komunistinio darbo kolektyvo vardas. Šiai veislinių kiaulių fermai vadovauja komunistas, Lenino ir Garbės ženklų ordinaras, liaudies kontrolės grupės pirminkas. Toje pačioje fermoje gerai dirbuojasi ir zootechnikė-selektininkė Jadviga Pajarskienė, kuri yra iš-

rinkta partinio biuro nare, jai patikėta vadovauti gyvulininkystės darbuotojų partinei grupei.

Ukyje visuomet geru žodžiu minimas kuro ir atsarginių dalių sandėlininkas Ipolitas Nakutis. Jo tvarkomose sandėliuose visur pamatysi pavyzdinę tvarką, sandėlininkas rūpestingai veda degalų, atsarginių dalių apskaitą, yra reik-

rus negerovėms. Komunistai, pasitikėdami Ipolitu Nakučiu, įrinko jį pirminės partinės organizacijos biuro nariu. Rūpestingai prižiūri jam priskirtą automašiną, griežtai laikosi eismo taisyklių, nuosekliai kovoja su negerovėmis, nutrūktgalviais vairuotojais komunistas Povilas Rimkus. Jis vairuoja ūkio autobusą, ir kam tenka važiuoti kartu su Povilu, tas visada liks patenkintas šio vairuotojo elgesiu, kultūra, drausme. Povilas Rimkus — partinės organizacijos biuro narys, liaudies kontrolės draugininkas. Automagėjų draugijos pirmininko pavaduotojas.

Kolūkyje gyvena ir dirba

nemažai jaunimo. Jų darbu, laisvalaikio, socialistinio lenktyniavimo jaunimo tarpe organizavimu rūpinasi komjaunimo organizacijos komitetas, kuriam vadovauja komunistė, buhalterė Nijolė Maišeliene. Pirminė komjaunimo organizacija, vadovaujanti šiai komunistei, pastaroju metu ypatingą dėmesį skiria jaunimo socialistiniam lenktyniavimui, jo auklėjimui patriotizmo ir internacionalizmo dvasia. Nijolė taip pat įrinkta Svėdasų apylinkės Tarybos deputate, ūkio moterų tarybos nare.

Nors darbų ir rūpesčių buhalterei-apskaitininkei Nijolei Rimkienei, taip pat netrūksta, bet komunistė sukuria laiko ir išleisti naują sienlaikraščio „Leninietis“ numerį, ir pabuvoti komjaunimo susirinkimuose, nes ji yra įrinkta komjaunimo komiteto nare. Jai taip pat patikėtos garbingos Anykščių rajono Tarybos liaudies deputatės pareigos.

Tai tik kelios komunistų pavardės, keli bruožai apie jų darbą ir visuomeninę veiklą. Panašių pavyzdžių yra labai daug. „Lenino keliu“ kolūkio komunistai stengiasi visur ir visada būti avangarde.

Vyt. Bagdonas
„Lenino keliu“ kolūkio pirmininko pavaduotojas politiniam-masliniam darbui

Laiškai redakcijai

Per pirmą šių metų pusmetį redakcija gavo daugiau kaip tūkstantį laiškų.

Artėja įžymus jubiliejus — Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40-metis. Šiai datai skirtus prisiminimus, straipsnius parašė 1940-ųjų metų komjaunuolė Z. Barkauskienė, Troškūnų vidurinės mokyklos direktorius J. Markuckas, rumšiškiečiai A. Jakūnas, Komunistų partijos pagrindinio metų kovų dalyvis rašytojas A. Liepsnionis ir kiti.

Lauklame ir kitų 1940-ųjų metų komjaunuolių, komunistų prisiminimų.

Atėjo vasara — žemdirbių darbmetis. Lauklame pasakojimų apie darbščiausius, sumaniausius šienplovius, tuos, kurių darbščios rankos saugo nuo piktžolių pasėlius, daržus, rūpinasi būsimu derliumi.

Ar viską padarėme, kad aprūpintume fermas gerais pašarais, kad sulauktume gero visų kultūrų derliaus? Ar našiai panaudojame darbo laiką? Rašykite apie viską, kas džiugina ir jaudina, dėl ko reikėtų susirūpinti, kokią teigiamą patirtį, gražius pavyzdžius vertėtų papasakoti laikraščio skaitytojams.

KASDIENYBĖS PRASMĖ — DARBUOSE

Mūsų dienomis dirbti bibliotekoje ne taip jau paprasta. Visų pirma reikia žengti kultūrinio gyvenimo priekyje, neatsilikti nuo labai išprususių skaitytojų, būti išsilavinusiu, plačios erudicijos.

Neįspūdingai atrodo Latavėnų biblioteka. Į namo palėpę veda nepatogūs, statūs laipteliai. Tačiau ne apie tai norime pasakoti, mus domina bibliotekos veikla, Bronės Kruopienės darbas.

Ir vienas žmogus gali daug padaryti, jeigu yra kūrybiškas, sugeba branginti kiekvieną darbo valandą. O Bronė Kruopienė darbuotumo ir kūrybingumo nestokoja. Jau keturiolika metų ji

dirba Latavėnų bibliotekoje. Žmonių rūpesčiai tapo jos rūpesčiais. O žmonės greit pajuto, kad bibliotekoje dirba geros rankos. Knygos, žurnalai tvarkingai sudėti lentynose, gausu parodėlių laiko aktualijoms atspindėti, sistemingai pildomi katalogai ir kartotekos.

Bet didžiausias dėmesys skiriamas darbui su skaitytojais. Šiandien biblioteką lanko visi galintys skaityti apylinkės žmonės ir kiekvienas į metus perskaito daugiau kaip po dvidešimt knygų. Kolūkiečiai skaito ne tik grožinę, bet ir memuarinę, meno, technikos, žemės ūkio literatūrą.

Sumaniai bibliotekoje pa-

naudojamos įvairios knygų propagandos formos. Tolima-me rajono kampelyje nelieka užmirštas nė vieno rašytojo jubiliejus. Čia kiekvienais metais surengiami literatūriniai vakarai, teminės valandėlės. Šiam gražiam darbui ir pagalbininkų netrūksta. Nuosirdžiai B. Kruopienė pasakoja apie bibliotekos aktyvistus: mokytoją K. Mackevičių, kolūkiečius A. Tubį, S. Medišauskienę, moksleivius G. Pazniokaitę, B. Tubytę ir kitus.

Gerali apie Bronės Kruopienės darbą atsiliepia Centrinės bibliotekos darbuoto-

ja, administracija. Savo darbštumu, pareigingumu ji visad priešakyje.

Susumavus 1979 metų socialistinio lenktyniavimo rezultatus, Latavėnų bibliotekai suteiktas „Puikiai dirbančios“ bibliotekos vardas.

Metai neša naujus darbus ir rūpesčius, kurie sėkmingai įveikiami, o tai, turbūt, ir yra žmogaus gyvenimo prasmė.

V. Kontrimavičienė
Centrinės bibliotekos
direktorius pavaduotoja,
J. Mikuckienė
Metodikos skyriaus vedėja

NERAMUS LAUKIMAS

Gražus šių dienų mūsų gyvenimas. Per 40 tarybinės santvarkos metų neatpažįstamai pasikeitė mūsų krašto ekonominis ir kultūrinis gyvenimas. Apie pasiektus laimėjimus kalbame nemažai, o pro trūkumus kartais tyliai praeiname, jų nepastebėdami. Norėčiau kalbėti apie tai, kas temdo gyvenimo džiaugsmą.

Daugumos žmonių gyvenimas yra ritmiškas ir jis bėga planingai pagal įprastą dienos režimą. Pasibaigus darbo laikui, dauguma skuba į namus, kur jų laukia šeima.

Man norisi pakalbėti apie tuos, kurie po darbo neskuba į namus ir pamiršta, kad jų laukia. Turiu galvoje ne tuos, kurie paskutinį rublį neša atiduoti už vyno buteliuką. Daug yra šeimų, kurioms, iš šono žiūrint sveltomis akimis, atrodo tyarkingos ir pavyzdingos šeimos, bet jei pažvelgtume iš arčiau, pamatytume daug sielvarto ir nervinės įtampos.

Dažnai skaitome ar klausome kalbant apie kolektyvo auklėjamąją reikšmę. Bet ar visada kolektyvas auklėja teigiama kryptimi?

Skačiau vienos moters dienoraštį. Pacituosiu porą ištraukų.

„...kovo mėn. 20 d. Ieškodama ramybės ir užsimiršimo, buvau išėjusi į mišką. Ilgai klaidžiojau tarp medžių ir pasakojau jiems savas mintis ir sielvartą. Ore sukosi baltos snaigės, lyg medžių žiedai pavasarį ir tyliai krito žemėn. Tokioje gamtoje aš nejučia džiaugsmo. Sirdyje šėlo nusivylimas artimiausiu žmogumi. Labai jau sukrėtė mane vakar vėlyvas vyro grįžimas iš bendradarbių vardadienio, kur gerė su kitais darbo draugais.

„...gegužės mėn. 1 d. Tarpautinė darbo žmonių šventė. Diena šilta ir graži. Atrodo, kad gamta švenčia kartu su žmonėmis. O aš su liūdnomis mintimis laiką leidžiu namie viena. Nedžiuginu ir vaikų linksmas krykštavimas. Po šventinės demonstracijos vyras su darbo draugais ir draugėmis nuėjo į savo įstaigą šventės praleisti prie stalo. Po pokylio į namus grįžo visai girtas. Dabar guli ir knarkia, o aš klaidžioju iš vienos vietos į kitą ir niekur ramybės nerandu, joks darbas nesiseka. Man labai sunku“.

Po darbo ne viena moteris nekantriai laukia savo vyro, kai jis negrįžta įprastu laiku. Kokios neramios tos laukimo valandos, geras žino tos, kurios yra laukiosios. Labai greitai tą neramią laukimo atmosferą pajunta ir vaikai. O vyrai dažniausiai darbo draugų būryje leidžia linksmas valandas ir į namus grįžta apgailėtinai išsivaizdos. Išgėrimams progų atsiranda įvairių: vienas tą dieną gimė, kito vardo diena, trečias atostogų išėjo ar grįžo po jų, dar kitas apsilvėdė ar vestuvėse buvo, ir taip pasaka be galo. Kai progų pritrūksta, be niekur nieko susimeta po rublį. Nedalyvauti darbo draugų pokylyje negalima, nes tai laikoma didžiausiu nedraugiškumu, beveik išdavyste arba vyras laikomas žmonos vergu. O kuris vyras nori pasirodyti esąs po žmonos padu? Namuose išgėrimų neruošiant, galima surasti gana dažnai progų išgerti darbe ar po jo kolektyve. Reikia stiprios valios,

kad galėtų jų išvengti. Tėnka pripažinti, kad išgėrimų organizatorėmis būna ir moterys. Vyrams dažnai reikia tik geros pradžios, o toliau jie patys susiranda galimybių išgertuvėms pratesti.

Dabar reiki kur išgertuvės ruošiamos darbavietėse. Užtat atsirado išvykos į gamtą, šašlikines ir panašiai. Transporto problema dabar sprendžiama nesunkiai.

Per savo netrumpą darbo stažą turėjau progos stebėti nemažai kolektyvų ir visur mačiau nepageidaujamų reiškinų ir nukrypimų. Ar neverta susimąstyti, kokios moralinės pasekmės, kokios traumos daromos šeimoms, kai ruošiami įvairūs išgėrimai nusišalinus nuo savo šeimos tik su darbo draugais ir draugėmis. Gal reikia dažniau parodyti tvirtą valią įmonių ir įstaigų vadovams ir auklėti savo kolektyvus blaivioje atmosferoje, įrodant tai savo asmeniniu pavyzdžiu. Pabandykime išmokyti blaiviai gyventi ir linksmintis.

A. Dagienė

Gydo ir švelnus žodis

Rašau redakcijai pirmą kartą, todėl labai nedrąsu, be to, esu labai mažo išsilavinimo, baigęs vos keturis pradžios mokyklos skyrius. Todėl gal man ir nepasiseks visko parašyti, kaip aš noriu. O noriu papasakoti apie vieną, ne tik mano, bet ir kitų ligonių nuomone, nepasakomai nuosirdžiai Kavarsko ligoninės gydytoją Jadvygą Kisielių. Tik juos, nesuklysiu pasakęs, kad tai žmogus, kurį galima minėti tik iš didžiosios raidės. Nes ne kiekvienas gydytojas sugeba taip, kaip ji, būdama pati visuomet geros nuotikos, švelnaus žvilgsnio, suteikti ir ligoniui gerą ir šviesią nuotaiką, kas bene svarbiausia. Kiekvienam aišku, kokia yra brangi sveltaka žmogui ir kaip jį nelengva už jokių turimų. Bėgam susirgę pas gydytoją, atiduodami save gydytojo valiai, pasitikėdami jo žiniomis, sugebėjimais, laukdami iš jo pagalbos, nurašinimo, visas viltis suvedam į jo rankas. Todėl

aišku, koks sunkus, atsakingas ir kartu labai garbingas yra gydytojo darbas. Ir labai svarbu, kiek gydytojas širdies į jį įdeda. Prisimenu aš šią gydytoją dar prieš kokią dešimtį ar daugiau metų. Teko matyti ir girdėti, kaip jauna gydytoja, vizituodama ligonį, jau tuomet mokėdavo jį nuraminti, tikinti, jog nieko blogo nėra, duosianti vaistų ir jam tikrai bus gerai. Gydytoja sugeba ligoniui įteigti gerą nuotaiką ir pasitikėjimą. Juk gydyti ne tik vaistai, bet ir geras, švelnus, padrašinantis žodis. Už tą švelnumą jai ir dėkingi šimtai ligonių.

J. Meška

PO RUBLĮ...

— Ar teisingai elgiausi Kurklių apylinkės Užunvėžio pieno surinkimo punkto vedėja S. Dlučienė, iš pieno statytojų pieno vežiklų kiekvieną dekadą rinkdama po rublį? — savo laiške redakcijai klausė A. Jonienė.

Su šiuo laišku supažindiname Valstybinės žemės ūkio produktų supirkimo ir kokybės inspekcijos Anykščių rajonui vyr. inspektorių B. Kundrotą. Jis taip atsakė redakcijai: „Nevėžio“ kolūkio Užunvėžio punkto pieno statytojai pagrįstai nusišundžia šio punkto vedėjos rinkliava vežėjui už surinkto pieno pristatymą į Klenuvkos pieno supirkimo punktą.

Anykščių sviesto gamyklos administracija įpareigoja išpėti pieno surinkimo punktų vedėjus, kad plnigai iš gyventojų už pieno vežimą nebūtų renkami, nes vežikams apmoka sviesto gamyklą pagal nustatytus tarifus“.

KOLEKTYVINIS DARBAS

3 psl. 1980, VII, 12

PASITAİKO TRANŲ

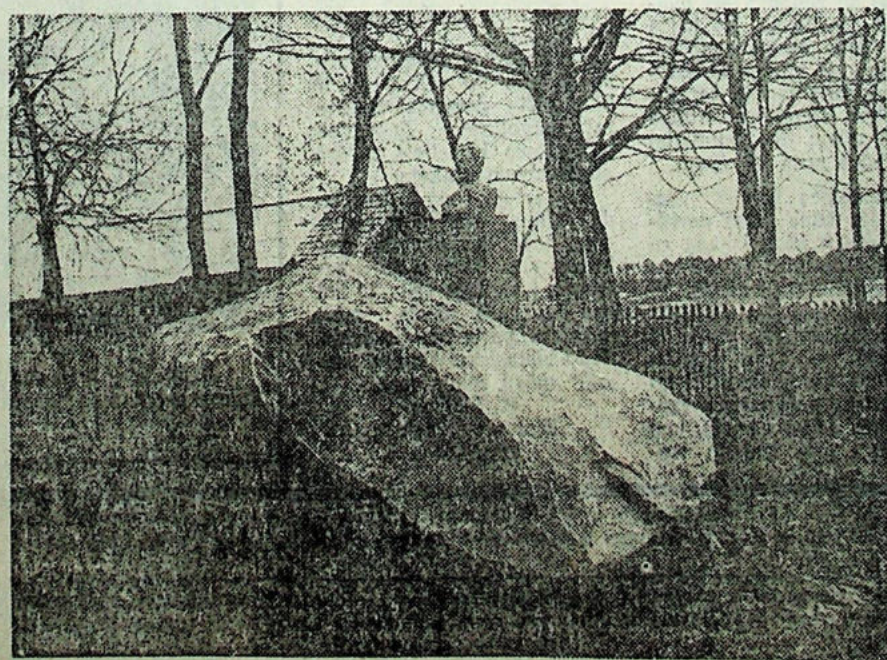
Mėgstu vasaros dieną sėbėti bičių gyvenimą, kai darbščios bitelės neša duoną, nektarą, ruošiasi gyvenimui. Tuo tarpu tranai tik smaginėsi gėrybėmis.

Gyvena mano kaimynas visuomenėje, kur žodis darbas aukštoje pagarboje. Pats pilietis gamtos nenuskriaustas, ir fiziškai, ir protškai pajėgus, gali nebūti „tranu“, bet dėl silpnos valios, pasidavęs tinginiui ir degtinei, eina veltėdžio keliu. Moli-na dažnai asarą braukia, šaukdama būti žmogumi. Žmona nusiminusi. Vaikai pablyškusiiais veidais jau žiūri iš kitų. Pragerė tē-

velis jų sveikatą ir vaikystės gražumą apjuodino. Dienos lėveliai vienodos: rūpin-tis savimi, naudotis kitų darbo vaisiais, smerkti visus, keikti žodžiais paskutinius ir nesijauti, kad virto jis tranu. Noriu aš jam šian-dien pasakyti: „Žiūrėk, kiek tavo draugų žuvo dėl savo kaltės, o kas gaili jų?“

Sunkiausia kova prieš bjaurų įprotį turi būti kovojama šiaandien, neatidėliojant nei rytojui, nei po savaitės, reikia nugalėti save. Jeigu pavyks laimėti, liks gyvenimas.

Paulius Glemža
Levaniškio kolūkis

Legendomis apipintas, Varžganto pagarsintas akmuo — Juodžiaus keltas atgule prie buvusios Tumų sodybuietės Malaišių kaime. Vyta. Bagdono nuotr.

Tęstame pokalbį

„I KOKIAS planetas ne-skrįstų žmogus, jis visada norės, kad šalia būtų upelio vingis, žalia pušis, žydinti miško pieva“, — rašė mokytojas J. Danilavičius savo straipsnyje, neseniai išspausdintame mūsų laikraštyje.

Tačiau pasižiūrėkime, kaip mes saugome mišką, žydingas jo pieveles. Važiuoti niekur nereikia. Išėjime pėsčiomis ir pasidairykime po Anykščių miestą supančius pušynus. Paėjėkime, kad ir į Biržinką. Skiemonis vedančių plentų tolyn pro Liudiskų piliakalnį už Saltupio upelio, užkopkime ilgą nuokalnę. Paplėntės pieva iki miško klotė nuklota popieriais. Popiergaliai — dar ne taip baisu. Prabėgs keletas metų ir jie sudūlės, apaugs žole. Tačiau nuo plastmasės, polietileno gamta nepajėgi išsivaduoti. Pasižiūrėkime, koks vaizdas ant kalvos prie kelių, bėgančių į abi puses. Neliko žydingų miško laukymų, čia jau niekas nežydės. Nereikalingus daiktus, šiukšles ščia atgabeno, reikia manyti, ne vienas Anykščių miesto gyventojas. Ir kokių tik šlamštų neužteršas miškas: ir senai batai, skardinės, ir sulūžę vaikiški vežimėliai, net valtinis apklotas išgabentais ir nudrėbtas pūli į mišką. Neštie tiek „turto“ neatneši. Čia jis aiškiai vežtas atvežtas. Nesivarėno vairuotojai toliau pavažiuoti. Pasuko mašiną į kairę miško kelyje ir čia pat, kur anksčiau molynodavo žibutės, išvertė mantą, atsikratė šlamšto. Nors beveik tiek pat kelio būtų buvę nuvažiuoti ir į savartyną. Tai kodėl į mišką

gabeno? Ko gero, čia buvo pakeliui, šituo keliu kažkur važiuo. O į savartyną būtų reikėję specialiai važiuoti, benzina deginti. Štai ir pūso krūvos — tų žmonių kultūros veidrodžiai.

Kitoje pusėje kelelio, kuris suka į kairę nuo plento, guli visa krūva plastmasinių dėžučių nuo klijų. Vadinasi,

Kasmet vis plėtojama žmonių palikti savartynai miškuose. Kasmet vis mažėja žydingų miško laukymų. Jeigu taip elgsimės ir toliau, kas bus po 10–20 metų? Ištiesai nuklosime pamiesčio miškus stiklų šukėmis, metalo laužu (nors jis ir superkamas!), plastmasės dėžutėmis. Reiks jau labai toli važiuoti, kad rastume švarų, neprišerkštą mišką. O juk net ir bute-

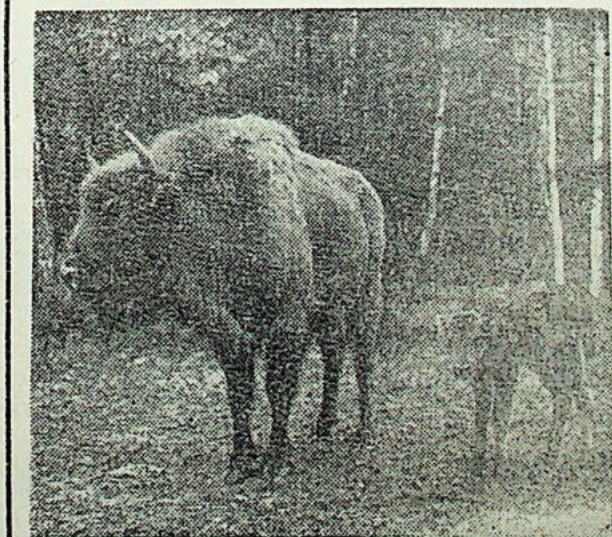
todėl, kad gražus gamtos kampelis, turintis tokį įdomų reljefą, skirtas gyvuliams. Kolūkis stengiasi išnaudoti kiekvieną žemės sklypą. Labiausiai piktina kitkas. Ganyklos aptvarai nutiesti palei pat Jaros upę ir spygliuota viela prikalta tiesiai prie gražuolių ažuolų, liepų, drebulių. Kai kurie iš tų medžių nudžiūvo, dabar styro sausuliai. Kiti susitaisė su tokia jiems skirta dalia — storais žievės gumbais apaugo viela, įsirežusi kone iki jų šerdžių. Aptvarai, atrodo, statyti gana seniai, nes kai kur viela jau giliai įaugusi į medžių kamienus. Argi tie žmonės, kurie statė aptvarus, taip elgiasi ir savo sode, jei reikia statyti tvorą — vėnis varo į savo sodintas obelis, įrežia vielą į kriaušių ka-

bėra. Ko čia tik nerasi: ir sulaužytų rogučių, ir sulaužytų vaikiškų vežimėlių, dviračių ratų, rėmų, padangų. Kažkas net nereikalingą radiatorių ištrėnkė į upelį. Čia pat prie tekančio vandens žaidžia būriai daugiaaukščio namo gyventojų vaikų: vienai lėles maudo, kiti „bandeles“ kepa, dar kiti ant dviračių sukinėjasi. Atostogos — laiko į valias. Tik ar prie tokios aplinkos, prie tokio savartyno įpratę vaikai ir vėliau užaugę negalvos, kad upelis — tai šiukšlynas, į kurį galima sviesti viską, drėbti visokias atmatas? O, rodos, tiek nedaug reikia, kad nors vienas tėvelis ar mama iš to didelio namo suorganizuotų tuos pačius čia slampinėjantius, neturinčius ką veikti vaikus, kad jie išrinktų iš upelio tą laužą, išgrębtų šiukšles ir sukrautų į šiukšles išvežančią mašiną. Tokia vaikų talka būtų visapusiškai naudinga: ir pro langą maloniau būtų pasižiūrėti, ir praeivio akių nebadytu savartynas, ir vaikams būtų naudinga — mokytųsi globoti upelius, saugoti jų tyrumą.

Mielai pažvelgti į tą patį Saltupio upeliuką, bet jau tekantį pro A. Stančikienės sodybą. Čia jis apsodintas paparčiais, sinavadais ir kitokiais žolynais. Tvarkingas upeliukas ir ties Pakalnių ir jų kaimynų sodyba, tačiau ties kitomis sodybomis nelabai galima juo pasidžiaugti. Gal ten gyvena jėgų neturinčios senutės, kurios nepajėgia išgręžti, išvalyti upelio? Gal ir čia galėtų į talką ateiti vaikai? Juk ne toks ilgas tas upeliukas nuo Ubagevičiaus iki Sagalovo gatvės. Būtų gražu, kad vaikai, gyvenantieji prie Saltupio, per visą vasarą prižiūrėtų upelį, rūpintųsi jo grožiu. Juk baisiausia — kai apsiplantama su bet koku blogiu, šiuo atveju su be tvarku ir savartynu, kal net nepastebime to.

Nelieškime nors savo vaikams su tuo apsiprasti. Nukreipkime juos į naudingą veiklą. Tegu mūsų vaikai ne tik nori, kad šalia būtų tyro upelio vingis, žydingi miško pieva, bet tegu ir mokosi kovoti, apginti tą upelį tyrumą, miško laukymės žydejimą.

M. Telksnytė

Mišklininkų rūpesčiu į mūsų kraštą grįžę stumbrai kasmet susilaukia jauniklių.

V. Gulevičiaus (ELTA) nuotr.

PELĖDŲ ŠEIMYNA

Anykštos gatvės gyventojai storaliečiams, išpuvusia šerdimi kleve dažnai matydavo per išlitas dienas ant šakos tupinčias dvi pelėdas. Atrodo jos kaip statulėlės.

O paskui pelėdų šeimyna padidėjo. Iš uokso kamieno kasryt išlenda trys pelėdžiukai. Jie neramesni už tėvus, karstosi ant šakų, šurmuliuoja. Matyt, laukia, nesulaukia motinos su maistu. O senoji pelėda per dieną tupi ant šakos ir tik vakare palieka numylėtą vietą.

Pelėdų šeimynėlės kaimynystėje gyvenančios moterys bandė po klevu, ant sukrautų malkų rietuvės padėti maisto atliekų. Atseit, pelėdoms bus lengviau maitintis. Bet paukščiai šio maisto neliečia. Jie bevelija, kad žmonės jiems netrukdytu.

S. Juzėnas

Drąsūs ančiukai

Sventojėje, plažėje prie geležinkelio tilto pilna žmonių, kur jie maudosi, kaitinasi saulėje. Ir čia pat, už kelių likos metrų plaukioja laukiniai antis su gausia šeimynėle — septyniais ančiukais.

Ančiukai drąsūs. Zingeldžius žiūrovus prislėidžia per 3–4 metrus. Atrodo, jų ir nemato. Stoviniuoja ant pakrantės akmenų ar išsirikiavę plaukia paskui antimotinę.

V. Vytaitis

Redaktorius pavaduotojas
K. KAIRIOKSTIS

Sveikiname

„Lenino keliu“ kolūkių pirmininko pavaduotoją VYTAUTĄ POLIKEVIČIŲ, švenčiantį 50 metų amžiaus jubiliejų.

Linkime ir toliau darbuotis kolūkiu labai, daug asmeninės laimės ir ilgų gyvenimo metų.

Kolūkių valdyba ir visuomeninės organizacijos

POVILUI BINKIUI

Netekus brangauslo žmogaus — mamytės, liūdesio valandą nuosirdžiai užuojautą reiškia Svėdasų komplekso darbuotojai.

Skandžią gyvenimo valandą, netekus brangaus žmogaus — tėvelio, nuosirdžiai užuojautą reiškia ANTANĄ ZVIRBLIŲ.

O. ir V. Riaubos, O. ir J. L. ir B. Kontimavičiai, V. ir G. Vigeliai, V. ir V. Velenišiai, D. ir V. Dambraskai

DANAI STAIKONIENAI

Tegu nuosirdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui.

Bendradarbiai

ANTANUI ZVIRBLIUI

Liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui, nuosirdžiai užuojautą reiškia Anykščių elektros tinklų rajono kolektyvas.

Nuosirdžiai užuojautą

ANTANĄ NAVIKĄ, jo mylimai motinai mirus. Bendradarbiai

Raibosios giesmininkės

Kai pavasaris savo valdas perduoda saulei, vasarėlei, tai tik tada Anykščių šilėlyje ir kituose gražuose želdiniuose, kartais net soduose pasigirsta skambūs akordai, kai kuriais posmais primenantys lakštingalų melodijas. Tai ne kas kitas, o iš Afrikos grįžusios raibosios devynbalsės. Iš visų 5 devynbalsių rūšių, sutinkamų mūsų respublikoje, raibosios stambiausios. Jos didesnės už lakštingalas. Jau pats vardas apibūdina šiuos sparčiuosius, esą, giedančios devyniais balsais. Tada beveik atitinka tikrovę. Atidžiai įsiklausius galima nugirsti, kaip kinta šių giesmininkių balso tonai, kartais būna staigus šuktelėjimas, tarytum medžarkės.

Jų spalva irgi savitiška. Labai įdomi patinėlių spalva. Apatinė kūno dalis raiša, gan panašiai kaip gegutės arba paukštvanagio. Iš pirmo žvilgsnio atrodo mažai miniatiūrinį paukštvanagį. Tik, žinoma, devynbalsės

neplėšikauja, o minta įvairiausiais vabzdžiais — augalų kenkėjais.

Jos lizdelius suka krūmuose ir tankesnėse medžių šakose. Esame užtikę raibųjų devynbalsių lizdelį Anykščių šilėlyje želdiniuose. Birželio mėnesį patelė padeda 5–6 kiaušinėlius, balsvai žalsvos spalvos su rudomis bei pilkšvomis dėmelėmis. Ne kartą tokias dėtes esame radę tai viename, tai kitame kolektyviniame sode tankių serbentų krūme. Perėjimas trunka 14–15 dienų, o jaunikliai lizde būna apie 13 dienų.

Augindamos vaikus, devynbalsės būna labai darbščios: lekia ir lekia į lizdą su vabzdžių nešuliu. Tai vienos iš naudingiausių vabzdžiaėsių. Gaila, kad šie darbščios sparnuočiai retėja. Viena iš priežasčių — lizdo pametimas. Mat, šie paukšteliai labai jautrūs pašaliniais lankytajams. Jeigu pastebi, kad kas nors prie lizdelio lan-

kos, tai dažniausiai ji palieka. Tada užšąla kiaušinėliai ar net jaunikliai žuva. Kita priežastis — plėšrūnai, ypač šarkos. Pastarosios šiemet ypač agresyvios. Ne kartą teko pastebėti jas, atskridusias į gyvenvietes ir kaisančias savo galvas į varnėnų inkiliukus. Šių vagilių reikėtų netoleruoti, tačiau kaip tyčia tų ilgauodegių daugėja, jos daro daug žalos gamtai.

Jeigu šarkos nevertos mūsų globos, tai raibosios ir kitų rūšių devynbalsės tikrai saugotinos: linksmas gyventojas balseliais, saugo augalus nuo kenkėjų.

Kai artėja ruduo, prasideda šalnos, sumažėja vabzdžių, tada devynbalsės, gelbėdamosios nuo alkio, patraukia į pietines šalis. O kol kas jos neša naudą mūsų miškams, parkams ir sodams. Tegu būna joms saugūs „namai“ mūsų želdiniuose.

P. Sleikus
Biologijos mokslų kandidatas

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktorius 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Анякшяйского районного комитета КП Литвы и Анякшяйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvės Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indeksas 87262.

Išleina antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.243 Užsak. Nr. 1116

ZVIRBLIUI VALDUI, JONO

Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui, nuosirdžiai užuojautą reiškia „Nevėžio“ kolūkių mechanizatoriai ir ITD.